

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **P. K.**, zastoupený JUDr. Jiřím Císařem, advokátem se sídlem Hrnčířská 55/14, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 1. 2009, č. j. 42 Ca 4/2008 - 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 21. 2. 2008, č. j. 772/DS/08/32560/Sur, Krajský úřad Ústeckého kraje zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Teplice ze dne 8. 1. 2008, č. j. SČ 147591/PŘ/4244/2007/Pd., kterým byl žalobce shledán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a byla mu uložena pokuta ve výši 25 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1000 Kč.

Žalobce napadl zmíněné rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ovšem žalobu výše označeným rozsudkem zamítl.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) dne 27. 1. 2009 kasační stížnost, ve které uvádí důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Z textu kasační stížnosti však lze dovodit i tvrzený důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. tvrzení, že řízení před soudem bylo stíženo takovou vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, přičemž tato vada měla spočívat v tom, že krajský soud neprovedl v žalobě navržené důkazy, které měly podle stěžovatele pro posouzení věci zásadní charakter.

Stěžovatel nejprve namítá, že krajský soud kasační stížností napadeným rozsudkem zamítl žalobu, aniž by provedl stěžovatelem navržené důkazy, a to znalecký posudek z oboru toxikologie a dále výsledky policistů, kteří prováděli předmětnou dopravní kontrolu, a konečně ověření certifikace příslušného měřicího přístroje.

Za druhé pak stěžovatel namítá, že krajský soud neposoudil věc správně, když stejně jako správní orgány dospěl k závěru, že se stěžovatel dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, tedy že se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem, ačkoliv takové vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. V posuzované věci se sice stěžovatel odmítl podrobit lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči, má však za to, že jeho jednání není možné posoudit jako protiprávní, jelikož mu povinnost podrobit se takovému vyšetření vůbec nevznikla. Povinnost podrobit se lékařskému vyšetření za účelem zjištění hladiny alkoholu v organismu by mu vznikla teprve za situace, pokud by dříve provedená orientační dechová zkouška byla pozitivní. Dechové zkoušky se stěžovatel na výzvu policistů podrobil. V jejím důsledku však bylo přepočtem z naměřeného obsahu alkoholu v dechu stěžovateli zjištěno 0,06 promile alkoholu v krvi. Podle stěžovatele tento výsledek nelze posoudit jako pozitivní. Stěžovatel se domnívá, že taková hodnota alkoholu v lidském organismu je přirozený jev, jelikož z vědeckých studií vyplývá, že alkohol se v určité míře nalézá v každém lidském těle. Stěžovatel má tedy za to, že výsledek dechové zkoušky měl být posouzen jako negativní, v důsledku čehož měl pak krajský soud konstatovat, že stěžovateli nevznikla povinnost podrobit se lékařskému vyšetření. Navíc stěžovatel nesouhlasí se závěrem správních orgánů i krajského soudu, že se odmítl podrobit vyšetření. Stěžovatel s tímto vyšetřením souhlasil, ovšem za podmínky, že bude zajištěn majetek, který převážel ve svém vozidle, vzhledem k tomu, že jeho vozidlo mělo být odstaveno v nočních hodinách na nedostupném místě v obci Kostomlaty, a dále za podmínky, že mu policisté zajistí odvoz zpět ze zdravotnického zařízení k vozidlu.

Další stížní námitky (tj. třetí a čtvrtá stížní námitka) poukazují na vady správního řízení, přičemž se stěžovatel domnívá, že krajský soud měl vzhledem k těmto vadám, již vytýkaným v žalobě, napadené rozhodnutí žalovaného zrušit pro jeho nepřezkoumatelnost. Krajský soud, jak stěžovatel podotýká, posoudil žalobní námitky vztahující se k těmto vadám správního řízení jako nedůvodné, přičemž z odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku je ovšem zřejmé, že krajský soud zde svou argumentací dalece překročil důvody rozhodnutí žalovaného, čímž se dopustil nezákonnosti.

Třetí stížní námitka se konkrétně týká toho, že stěžovatel v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně navrhl provést důkaz znaleckým posudkem z oboru toxikologie za účelem zjištění, zda hladina alkoholu v krvi ve výši 0,06 promile je pro lidský organismus přirozená a zda není třeba na takový výsledek dechové zkoušky pohlížet jako na negativní výsledek. Stěžovatel poukazuje na to, že žalovaný o věci rozhodl, aniž by navržený důkaz provedl, přičemž se tímto důkazním návrhem v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ani nezabýval, čímž toto rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností.

Čtvrtá stížní námitka pak žalovanému vytýká, že se v žalobou napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal s odvolací námitkou, podle které správní orgán prvního stupně neprokázal, že jednání, kterým se stěžovatel měl dopustit předmětného přestupku, bylo jednáním zaviněným. Podle § 3 zákona o přestupcích ve spojení s § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích mělo být v posuzované věci správním orgánem prokázáno zavinění, a to alespoň ve formě nedbalosti. Správní orgán prvního stupně a posléze ani žalovaný se však touto otázkou vůbec nezabývali, přičemž poslední zmíněný ji zcela opominul i přes to, že stěžovatel tuto vadu namítal již v odvolání proti správnímu rozhodnutí prvního stupně. Stěžovatel má za to, že v posuzovaném případě nelze dospět k závěru, že se dopustil zaviněného jednání, jehož míra společenské nebezpečnosti by dosahovala takového stupně, že by bylo možné takové jednání kvalifikovat jako přestupek.

Za páté stěžovatel namítá, že byl ve správním řízení porušen § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), když stěžovatel nebyl bezprostředně před vydáním rozhodnutí ve věci vyzván k tomu, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí. Podle stěžovatele musí být taková výzva učiněna výslovně, a to písemnou formou, což dovozuje z § 144 odst. 3 správního řádu a z § 15 odst. 1 správního řádu. Stěžovatel má tedy za to, že nelze § 36 odst. 3 správního řádu vykládat tak, že postačí, když správní orgán pouze pasivně nebrání účastníku řízení v uplatňování jeho práva seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Správní orgán naopak musí účastníka řízení o jeho právech dle § 36 odst. 3 správního řádu písemně vyrozumět, a to po té, co soustředil veškeré podklady, na základě kterých hodlá o věci rozhodnout, což se v posuzovaném případě nestalo.

Nakonec stěžovatel uvádí, že nesprávný je i závěr krajského soudu, podle kterého je nutné § 118a odst. 1 písm. e) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) vykládat tak, že za situace, kdy byla u řidiče provedena orientační dechová zkouška, jejíž výsledek byl pozitivní, zakládá toto ustanovení toliko oprávnění policisty zbránit řidiči pokračovat v další jízdě, nikoli povinnost takto jednat. Stěžovatel je naopak toho názoru, že předmětné ustanovení zákona policistovi takovou povinnost ukládá, neboť opačný výklad by byl v rozporu s účelem tohoto ustanovení.

Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že kasační stížnost je nedůvodná, přičemž se v argumentaci ztotožňuje s právním názorem krajského soudu uvedeným v napadeném rozsudku.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Kasační stížnost Nejvyšší správní soud posoudil, vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a odst. 3 s. ř. s., následovně.

Kasační stížnost není důvodná.

Svou stěžejní námitkou napadá stěžovatel právní závěr krajského soudu o tom, že se v posuzované věci dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích. Stěžovatel je toho názoru, že naměřenou hodnotu alkoholu ve výši 0,06 promile nelze považovat za pozitivní výsledek orientační dechové zkoušky. Z tvrzení, podle kterého povinnost podrobit se lékařskému vyšetření vzniká až v návaznosti na pozitivní výsledek předchozí dechové zkoušky, stěžovatel dovozuje, že v posuzovaném případě mu taková povinnost nevznikla, a tudíž se ani nemohl dopustit jednání ve smyslu zmíněného ustanovení zákona o přestupcích.

Stěžovatel tedy svou argumentaci staví na premise, že předpokladem vzniku povinnosti řidiče podrobit se lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči ke zjištění, zda tento je či není pod vlivem alkoholu, je pozitivní výsledek předchozí dechové zkoušky. Zde je však třeba poukázat na skutečnost, že jakkoli podle původního znění § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu byl řidič povinen podrobit se na výzvu policisty dechové zkoušce a v případě pozitivního zjištění i lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči, právní úprava účinná v době spáchání přestupku i v době rozhodování správních orgánů vyznívá jinak. Díkce § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu byla totiž novelou provedenou zákonem č. 226/2006 Sb. změněna, přičemž s účinností od 1. 7. 2006 předmětné ustanovení stanovilo, že povinností řidiče je *„podrobit se na výzvu policisty nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem“*. Tímto zvláštním právním předpisem je zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o ochraně před návykovými látkami“), který v § 16 rozlišoval a i nadále rozlišuje orientační vyšetření, které provádí mj. Policie České republiky, a lékařské vyšetření, které provádí k tomu způsobilé zdravotnické zařízení.

Je tedy třeba uzavřít, že relevantní právní úprava striktně nevázála povinnost řidiče podrobit se lékařskému vyšetření na pozitivní výsledek dechové zkoušky, rozhodující podle této právní úpravy byla výzva policisty nebo strážníka obecní policie k podstoupení lékařského vyšetření. To samozřejmě neznamená, že by taková výzva mohla být projevem libovůle nebo šikany ze strany policejního orgánu. Taková výzva mohla a i nadále může být opodstatněná pouze v případě, kdy na základě orientační dechové zkoušky či na základě jiných indicií vznikne důvodné podezření, že kontrolovaná osoba řídí vozidlo pod vlivem alkoholu. Nicméně Nejvyšší správní soud konstatuje, že v posuzované věci bylo důvodné podezření dáno právě pozitivním výsledkem dechové zkoušky, který byl u stěžovatele spolehlivě prokázán. Ze záznamu o dechové zkoušce ze dne 30. 8. 2007, č. j.

ORTP-85/DI-PŘ-MP-2007, a zejména z přiloženého vytištěného výsledku orientační dechové zkoušky provedené přístrojem Dräger dne 26. 8. 2007 obsahujícího i naměřený údaj vyplývá, že dechovou zkouškou byla u stěžovatele zjištěna hladina alkoholu ve výši 0,06 promile. Jakákoli naměřená hodnota vyšší než nula nasvědčuje výskytu určitého množství alkoholu v organismu. Z tohoto pohledu je tedy třeba každý takový výsledek dechové zkoušky považovat za pozitivní, přičemž i minimální hodnota alkoholu v dechu řidiče naměřená při dechové zkoušce vznáší pochybnost o tom, zda-li tento řidič před řízením motorového vozidla nepožil alkoholický nápoj a nebyl při řízení vozidla pod jeho vlivem. Vzhledem k tomu, že dechová zkouška měla podle citované právní úpravy pouze orientační charakter, bylo třeba posléze její pozitivní výsledek potvrdit provedením odborného lékařského vyšetření.

Vzhledem k výše uvedenému je zjevné, že stížní námitka, podle které je hodnota alkoholu ve výši 0,06 promile přirozenou hladinou alkoholu v krvi každého člověka, je ve vztahu ke vzniku povinnosti stěžovatele podrobit se na výzvu příslušných orgánů vyšetření za účelem zjištění, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, zcela irrelevantní. Taková námitka by musela být vzata v úvahu za situace, kdy by po konstatování pozitivního nálezu alkoholu v těle stěžovatele při řádně provedeném lékařském vyšetření bylo třeba posoudit, zda jeho příčinou bylo požití alkoholického nápoje či zda je zjištění konkrétní hodnoty alkoholu v těle stěžovatele důsledkem jiné okolnosti. V takovém případě by bylo nutno zvážit i relevanci návrhu stěžovatele na provedení důkazu znaleckým posudkem z oboru toxikologie.

Nejvyšší správní soud však poukazuje na skutečnost, že v nyní posuzované věci stěžovatel nebyl správním orgánem uznán vinným přestupkem spočívajícím v řízení motorového vozidla ve stavu vylučujícím způsobilost, který by si přivodil požitím alkoholického nápoje, nýbrž tím, že se v rozporu s povinností, jež mu ukládá § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, odmítl na výzvu policisty podrobit vyšetření podle zvláštního právního předpisu, zda nebyl při jízdě ovlivněn alkoholem, a tím spáchal přestupek podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích. Skutečnost, že se stěžovatel odmítl podrobit lékařskému vyšetření ve smyslu příslušných ustanovení již zmíněného zákona o ochraně před návykovými látkami, jednoznačně vyplývá z oznámení o dopravním přestupku ze dne 26. 8. 2007, č. j. ORTP-85/DI-PŘ-MP-2007, ve kterém je výslovně uvedeno, že se stěžovatel odmítá podrobit lékařskému vyšetření, přičemž tato skutečnost je zde stvrzena jeho podpisem. Takové jednání stěžovatele je pak třeba posoudit jako úmyslné, jelikož se stěžovatel výslovně odmítl podrobit lékařskému vyšetření, ačkoli byl dle uvedeného oznámení o dopravním přestupku poučen o tom, že odmítnutí výzvy k podrobení se lékařskému vyšetření lze posuzovat jako úmyslné maření úkonů ke zjištění, zda řidič není pod vlivem alkoholu, a že se takovým jednáním dopouští přestupku dle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích. Samotné úmyslné jednání, jež naplňuje znaky skutkové podstaty přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích pak naplňuje i materiální stránku tohoto přestupku. Účelem zmíněného ustanovení zákona o přestupcích je umožnit příslušným orgánům provést opatření nezbytná ke zjištění, zda řidič neřídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu, a to právě uložením povinnosti řidiči se v takové situaci podrobit nezbytným vyšetřením. Pakliže stěžovatel tuto povinnost odmítl splnit, bez dalšího porušil zde chráněný zájem.

V posuzované věci Nejvyšší správní soud konstatuje, že přestože úvahy krajského soudu nereflktují novou právní úpravu ve vztahu k povinnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, je z odůvodnění kasační stížností napadeného rozhodnutí zřejmé, že krajský soud vzal za prokázanou jak skutečnost pozitivního výsledku dechové zkoušky provedené u stěžovatele dne 26. 8. 2007, tak skutečnost, že se stěžovatel odmítl podrobit lékařskému vyšetření za účelem zjištění hladiny alkoholu v jeho těle. Tyto skutečnosti, jak konstatoval krajský soud, zcela postačují k závěru o tom, že se stěžovatel dopustil jednání naplňujícího znaky skutkové podstaty přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích. Další důkazy tedy nebylo třeba provádět. Krajský soud navíc konstatoval, že shodné úvahy jsou obsaženy i v žalobou napadeném rozhodnutí správního orgánu, z čehož dovodil závěr o jeho správnosti a přezkoumatelnosti.

Nejvyšší správní soud souhlasí i se závěrem krajského soudu, podle něhož stěžovatel nebyl oprávněn vázat splnění své zákonné povinnosti podrobit se na výzvu policisty lékařskému vyšetření na jakékoli podmínky, jako je požadavek na zabezpečení jeho vozidla či na zajištění jeho odvozu zpět k vozidlu po provedení lékařského vyšetření (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 As 33/2007 - 150, dostupný na www.nssoud.cz, na který odkazoval již krajský soud).

S krajským soudem lze souhlasit rovněž v otázce prokázání zavinění stěžovatele. Jak podotkl krajský soud a Nejvyšší správní soud konstatoval výše, je třeba jednání stěžovatele, kdy se odmítl na výzvu policisty podrobit lékařskému vyšetření za účelem zjištění, zda nebyl při řízení motorového vozidla ovlivněn alkoholem, posoudit jako jednání úmyslné. Stěžovatel tedy porušil svou zákonnou povinnost úmyslně, přestože k odpovědnosti za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích by stačilo zavinění z nedbalosti [§ 3 zákona o přestupcích ve spojení s § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích]. Vzhledem k tomu, že zmíněné jednání bylo v posuzovaném případě žalovaným ve správním řízení prokázáno, nepochybil krajský soud, když žalobou napadené rozhodnutí žalovaného posoudil ve vztahu k otázce zavinění jako plně přezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že krajský soud posoudil věc správně, když se ztotožnil se závěrem žalovaného o tom, že se stěžovatel dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích.

Z kasační stížností napadeného rozhodnutí je dále zřejmé, že krajský soud po přezkoumání správního spisu konstatoval, že žalovaný rozhodl na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, který jednoznačně vyplýval ze shromážděných důkazů. Z vlastního rozhodnutí žalovaného pak vyplývá, že žalovaný nepovažoval za nutné a vzhledem k principu procesní ekonomie ani za účelné další okolnosti zjišťovat, jelikož své závěry plně opřel o již prokázané skutkové okolnosti posuzovaného případu. I v této otázce lze tedy přisvědčit krajskému soudu v tom, že žalovaný nepochybil, když důkaz navržený stěžovatelem v rámci správního řízení neprovedl, přičemž nelze jeho rozhodnutí považovat ani za nepřezkoumatelné, jelikož z něj lze dovodit, pro jaké důvody navržený důkaz neprovedl.

Jak dále vyplývá z výše uvedeného, dospěl krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí k závěru, že skutkový stav v posuzované věci byl spolehlivě zjištěn v rozsahu,

kteřý je dostatečný pro prokázání odpovědnosti stěžovatele za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích. Přestože tedy krajský soud explicitně označil za nadbytečné pouze provedení navrženého znaleckého posudku z oboru toxikologie, je z celkového vyznění rozsudku krajského soudu zřejmé, že krajský soud považoval i provedení dalších navržených důkazů za nadbytečné, jelikož potřeba dalších důkazů nevyšla v řízení najevo a navržené důkazy by nemohly zpochybnit věrohodnost ani váhu důkazů již provedených.

Kromě toho Nejvyšší správní soud podotýká, že z žaloby není zřejmé, jakou konkrétní skutečnost chtěl stěžovatel výsledkem policistů, kteří prováděli předmětnou dopravní kontrolu, prokázat. K návrhu na provedení důkazu opatřením certifikace přístroje Dräger pak Nejvyšší správní soud uvádí, že analyzátory alkoholu v dechu používané Policií ČR při dopravních kontrolách jsou podle § 3 odst. 3 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii (dále jen „zákon o metrologii“), ve spojení s bodem 7.4.2 přílohy vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu (dále jen „vyhláška“), tzv. stanovenými měřidly. Stanovená měřidla podléhají dvěma základním opatřením, které mají zajistit jejich způsobilost k danému účelu a správnost měření, a to nejprve při uvedení na trh a posléze během používání. Stanovené měřidlo nejprve podléhá schválení typu, a to již v době před zahájením výroby či uskutečněním dovozu (§ 6 a 7 zákona o metrologii). Dále pak stanovené měřidlo podléhá povinnosti prvotního ověření každého exempláře, které je podmínkou jeho uvedení na trh (§ 10 odst. 1 zákona o metrologii). V době používání se pak na stanovená měřidla vztahuje povinnost následného ověřování (§ 11 odst. 1 zákona o metrologii ve spojení s příslušným ustanovením přílohy vyhlášky), přičemž u analyzátorů alkoholu v dechu činí doba platnosti ověření 1 rok. Nejvyšší správní soud tedy dovozuje, že vzhledem k tomu, že analyzátory alkoholu v dechu typu Dräger jsou běžně používány, nelze pochybovat o tom, že tento typ měřidla byl příslušným orgánem schválen, tj. certifikován. Měřicí přístroj použitý v posuzovaném případě pak také musel být prvotně ověřen. Na druhou stranu Nejvyšší správní soud konstatuje, že ověřovací list, který by dokládal platnost ověření měřicího přístroje v době provedení předmětné orientační dechové zkoušky, ke správnímu spisu přiložen nebyl. Nejvyšší správní soud zde však podotýká, že stěžovatel správnost naměřeného údaje a tudíž ani spolehlivost měřicího přístroje v řízení před správními orgány nezpochybňoval a jeho námitky směřovaly toliko k tomu, že naměřená hodnota alkoholu neměla být posouzena jako pozitivní výsledek dechové zkoušky. Správní orgány tedy neměly důvod kopii příslušného ověřovacího listu ke správnímu spisu přiložit. Kromě toho Nejvyšší správní soud konstatuje, že na vytištěném výsledku orientační dechové zkoušky přiloženém k záznamu o dechové zkoušce ze dne 30. 8. 2007, č. j. ORTP-85/DI-PŘ-MP-2007, je uveden údaj o tom, že příští kalibrace použitého měřidla má být provedena ke dni 22. 11. 2007. Je tedy zřejmé, že správnost měření u použitého měřidla byla zajištěna také jeho pravidelnou kalibrací.

Vzhledem k uvedenému Nejvyšší správní soud musí uzavřít, že kasační stížnost je v rozsahu první až čtvrté námítky, jež se týkaly otázky viny, tedy zda stěžovatel spáchal uvedeným jednáním přestupek (přičemž námitky, jež by se týkaly trestu, tedy výše udělených sankcí, stěžovatel v žalobě ani v kasační stížnosti vůbec neuplatňoval), nedůvodná.

Zbývá tedy, aby Nejvyšší správní soud posoudil pátou stížní námitku, která poukazuje na tvrzenou vadu správního řízení, jež mohla mít dle stěžovatele za následek nezákonné rozhodnutí správního orgánu. Stěžovatel uvedl, že ve správním řízení byl dotčen na svých procesních právech, když nebyl podle § 36 odst. 3 správního řádu bezprostředně před vydáním rozhodnutí ve věci písemně poučen o svém právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Podle § 36 odst. 3 správního řádu musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Smyslem § 36 odst. 3 správního řádu je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 - 36, publikovaném pod č. 303/2004 Sb. NSS, konstatoval, že účastník řízení si sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno, z výzvy správního orgánu k seznámení musí být zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno. Vzhledem k uvedenému a s ohledem na příslušnou judikaturu Ústavního soudu (především nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04, publ. pod č. 39/2005 Sb. ÚS) se Nejvyšší správní soud musí zaměřit především na otázku, zda byl stěžovatel poučen o svém právu podle § 36 odst. 3 správního řádu ve fázi řízení, kdy bylo zřejmé, že správní orgán ukončil dokazování a je připraven na základě prokázaného skutkového stavu o věci rozhodnout.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud konstatuje, že Magistrát města Teplice adresoval stěžovateli písemné oznámení o zahájení řízení ze dne 13. 11. 2007, ve kterém mu sdělil, jaké skutečnosti jsou mu kladeny za vinu, přičemž jej zároveň předvolal k ústnímu jednání. V této písemnosti je také výslovně stanoveno, že stěžovatel bude mít při ústním jednání možnost vyjádřit k věci své stanovisko a vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, a to v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. Z protokolu o ústním jednání konaném dne 10. 12. 2007 pak vyplývá, že stěžovatel byl během jednání v souladu s § 73 odst. 2 zákona o přestupcích poučen o svém právu vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, stejně jako o svém právu uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu. Dále byl poučen i o možnosti nahlížet do spisu podle § 38 správního řádu. Z protokolu o ústním jednání však vyplývá, že stěžovatel svého práva nahlédnout do spisu nevyužil. Z jeho vyjádření v rámci ústního jednání pak nelze usuzovat na to, že by navrhoval další doplnění podkladů rozhodnutí. Ze správního spisu nakonec vyplývá i to, že Magistrát města Teplice po ústním jednání již nerozšiřoval spisový materiál o žádné další podklady rozhodnutí, přičemž o věci rozhodl relativně krátce po provedeném ústním jednání, tj. dne 8. 1. 2008.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že v kontextu posuzované věci bylo nepochybné, že po ústním jednání nebylo předpokládáno další doplnění dokazování a že ústní jednání konané dne 10. 12. 2007 mělo vést k vydání rozhodnutí. Takový závěr lze dovodit již z předvolání k ústnímu jednání, ve kterém byl stěžovatel poučen o tom, že zde bude mít možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Byť tedy k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo až po té, co správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému

okamžiku bude správní orgán považovat podklady za kompletní a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Tím byl účel § 36 odst. 3 správního řádu naplněn, protože nelze dospět k závěru, že by došlo k podstatnému porušení řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud při posouzení námitky vztahující se k tvrzenému porušení § 36 odst. 3 správního řádu dospěl ke shodným závěrům. Zdejší soud se může ztotožnit i se závěrem krajského soudu ohledně výkladu § 144 odst. 3 správního řádu, který, jak krajský soud správně poukázal, dopadá na zvláštní řízení s velkým počtem účastníků a nelze z něj tedy dovozovat závěry pro běžné správní řízení. Kromě toho Nejvyšší správní soud dodává, že postup správního orgánu prvního stupně, jak je popsán výše, odpovídá rovněž § 15 odst. 1 správního řádu.

Pro úplnost pak Nejvyšší správní soud dodává, že námitka stěžovatele vztahující se k výkladu ustanovení § 118a odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu krajským soudem je irelevantní. Krajský soud se k výkladu zmíněného ustanovení vyjádřil ve vztahu k žalobní námitce, jež směřovala proti postupu policistů, kteří prováděli předmětnou dopravní kontrolu a kteří stěžovateli po té, co se odmítl podrobit lékařskému vyšetření, tedy již po dokonání předmětného přestupku, údajně nijak nebránili v další jízdě. Nejprve však krajský soud konstatoval, že tato žalobní námitka je irelevantní, jelikož popsany postup příslušníků Policie ČR nemůže být předmětem soudního přezkoumání rozhodnutí o přestupku. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje a dále se nebude zabývat úvahami krajského soudu, které krajský soud ve svém rozsudku vyslovil pouze *obiter dictum*.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že uplatněné kasační námitky nejsou důvodné, nad rámec těchto námitek Nejvyšší správní soud neshledal, že by byl rozsudek krajského soudu zatížen vadami, k nimž by byl Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. povinen přihlížet z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů řízení, které mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2010

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu